

— Annyira érdekel? — kérdezte csodálkozva. — Csupán érte fáradtál ide?

— Gyermekkori játszótársam volt . . .

— Hát csak nézd meg, a hadapród majd odakalauzol, nekem sürgős jelentést kell írnom az éjszakai csetepatéről. Hadapród, kísérd el a főhadnagy urat!

Elindultam a hadapród nyomában. Fedezékek, futóárkok szövvényén botorkálunk végig, míg végre egy kis ciheres erdőbe érkeztünk, amely elhajolt a front irányából. Nehány lépést tettünk befelé a ciheresbe.

Meggyökerezett a lábam!

Kis tisztáson bükkfagallyból ütött, alacsony ravatal állott: a ravatalon az én Gergő barátom! Szelíd, halvány arca mintha rám mosolygott volna a füstös, véres köpenyeg alól.

— Hogy történt . . . mikor? — kérdeztem reszkető döbbenettel a hadapródtól.

— Az éjszaka . . . őrjáraton . . .

— Szerencsétlen, ugyan hamar megkapta!

— Megkapta, tudnivaló volt, hogy meg fogja kapni, — bólogatott a hadapród. — Kitűnő katona volt, maga vállalkozott a nehéz feladatokra. — Én eleget hevertem odahaza, amíg mások szenvedtek idekünt! — szokta mondani. — Az éjszaka egy öreg népfölkelő helyett állott be az őrjáratba. — Menjen vissza öreg, magának családja van odahaza, értem nem olyan nagy kár! . . . Holtan hozták vissza társai . . .

Összeroskadt lélekkel álltam a Gergő ravatalánál, alázatos hódolattal néztem nyugodt, szelíd arcára.

— Gergő! . . . harmadszor is legyőztél engemet. Fölém kerültél . . . most már örökre, utólérhetetlenül! . . .

Gyallay Domokos.

HÁLAADÁS.

*Oh, köszönöm neked, hajnal,
Hogy két karom kitártad
És átöntötted szívembe
Minden égi csodádat.
Hogy jobb, s bal egymást jeledve
Ujjonghatott feletted . . .*

*És köszönöm neked, alkony,
Hogy kezem összetetted.*

Falu Tamás.